

Mesefarm.hu

Nyomtatható mesék, versek, tudástárak és fejlesztőanyagok gyerekeknek

Charles és Mary Lamb - Sok húhó semmiért

Élt a messinai palotában két hölgy, a nevük Hero és Beatrice. Hero a lánya, Beatrice az unokahúga volt Leonatónak, Messina kormányzójának.

Beatrice élénk kedélyű lány volt, és szerette bohó ötleteivel szórakoztatni unokanővérét, Herót, akinek komolyabb volt a természete.

Bármi fordult is elő, bizonyos, hogy alkalmat adott valamilyen bolondságra a könnyűszívű Beatricének.

Abban az időben, amikor e hölgyek története megkezdődött, néhány fiatalember, aki magas rangot töltött be a hadseregben, éppen kitüntette magát nagy vitézségével a háborúban, s onnan visszatértükben átutaztak Messinán, és meglátogatták Leonatót. Köztük volt Don Pedro, Arragonia hercege, és barátja, Claudio, egy firenzei úr, velük tartott egy páduai úr is, a vad és szellemes Benedek.

Ezek az idegenek már régebben is jártak Messinában, s a vendégszerető kormányzó mint régi barátait és ismerőseit mutatta be őket lányának és unokahúgának.

Amint Benedek a szobába lépett, rögtön élénk beszélgetésbe kezdett Leonatóval és a herceggel. Beatrice, aki nem szerette, ha bármiféle társalgásból kihagyták, így szakította félbe Benedeket:

- Csodálom, hogy maga még mindig beszél, Benedek úr, hisz senki sem figyel magára.

Benedek éppoly tréfás kedvű volt, mint Beatrice, de azért nem tetszett neki ez az ingerkedő üdvözlés. Úgy gondolta, nem illik, hogy jólnevelt hölgynek ilyen csípős legyen a nyelve, és visszaemlékezett rá, hogy amikor legutóbb Messinában járt, Beatrice akkor is őt választotta ki vidám tréfáinak célpontjául. Rendszerint senki sem bírja oly kevéssé, ha tréfát űznek vele, mint éppen az, aki maga is oly nagyon hajlamos az efféle szabadságra. Így volt Benedek és Beatrice is. Ez a két éles elméjű fiatal ember már korábban sem tudott úgy találkozni, hogy valóságos gúnyháború ne törjön ki kettejük között, és mindig úgy váltak el, hogy egyáltalában nem voltak egymásnak ínyére. Így hát amikor Beatrice azzal szakította félbe a fiatalember szavát, hogy úgysem figyel senki arra, amit mond -, Benedek úgy tett, mintha eddig nem vette volna észre,

hogy a lány is jelen van, és így szólt:

- Nini, kedves Gáncs kisasszony! Hát maga még él?

Most aztán felújult köztük a háború. Hosszú, csipkelődő vita következett, miközben Beatrice, bár tudta, hogy Benedek milyen fényesen bebizonyította bátorságát a legutóbbi háborúban, mégis azt mondta, hogy hajlandó megenni mindazokat, akiket Benedek a háborúban megölt. Amikor pedig észrevette, hogy a herceget mulattatja Benedek társalgása, »a herceg bohócának« nevezte. Ez a gúnyolódás mélyebben hatolt Benedek lelkébe, mint mindaz, amit Beatrice korábban mondott. Amikor a gyávaságára célzott azzal, hogy megeszi mindazokat, akiket ő megölt, erre Benedek nem hederített, mert tudta magáról, hogy bátor ember, de a nagyon szellemes emberek semmitől sem félnek annyira, mintha bohóckodással vádolják őket, mert ez a vád néha kissé túl közel jár az igazsághoz. Ezért hát Benedek teljesen meggyűlölte Beatricét, amiért a herceg bohócának nevezte.

A szerény Hero csöndes volt az előkelő vendégek előtt. Claudio hosszan figyelte Herót, és észrevette, milyen tökéletessé tette szépségét az idő, elnézte szép alakjának különleges báját - mert Hero csodálatra méltó ifjú hölgy volt -, a herceg pedig közben nagyot szórakozott azzal, hogy Benedek és Beatrice humoros párbeszédét hallgatta, és ezt súgta Leonatónak:

- Ez aztán tréfás kedvű fiatal hölgy. Kitűnő felesége volna Benedeknek.

Leonato azt felelte erre az ötletre:

- Ó, uram isten, ha csak egy hétig lennének házasságban, agyonbeszelnék egymást.

De ha Leonato úgy gondolta is, hogy összeférhetetlen pár lenne belőlük, a herceg nem adta fel azt a gondolatot, hogy összeházasítja ezt a két éles szellemű fiatal embert.

Amikor a herceg Claudióval visszatért a palotából, rájött, hogy az a nász, amit ő eszelt ki Benedek és Beatrice között, nem az egyetlen házassági terv ebben a vidám társaságban, mert Claudio is olyan kifejezésekkel beszélt Heróról, hogy a herceg megsejtette, mi megy végbe a lelkében. Ez nagyon tetszett neki, és azt kérdezte Claudiótól:

- Szereted Herót?

E kérdésre Claudio így felelt:

- Ó uram, amikor utoljára Messinában jártam, katonaszemmel néztem rá: tetszett, de nem volt időm a szerelemre. De most, ebben a boldog békeidőben a háborús gondolatok üresen hagyták helyüket lelkemben, halk és gyöngéd vágyak tolonganak a helyükre, és mind azt súgja, milyen szép a fiatal Hero, és arra emlékeztetnek, hogy tetszett nekem, mielőtt a háborúba indultam. Claudio szerelmi vallomása annyira meghatotta a herceget, hogy nem vesztegette az időt, hanem rögtön nekiindult elnyerni Leonato beleegyezését, hogy Claudiót vejenek fogadja. Leonato bele is egyezett ebbe a javaslatba, s a hercegnek a gyöngéd Herót sem volt nehéz rábeszélni arra, hogy hallgassa meg Claudiókat, ennek a ritka tehetségű és magas műveltségű nemes úrnak az udvarlását. Claudio a jóságos herceg segítségével hamar elérte, hogy Leonato közeli napot tűzött ki Heróval kötendő házasságuk ünnepére.

Claudiónak csak néhány napig kellett várnia, amíg elveheti szép hölgyét, de azért panaszkodott, hogy milyen gyötrelmes a várakozás, aminthogy a legtöbb fiatalember türelmetlen, ha olyan esemény beteljesülésére várakozik, amelyiken nagyon is csüng a szíve. A herceg, hogy megkurtítsa Claudio várakozási idejét, vidám időtöltésül azt ajánlotta, találjanak ki valamilyen ravasz cselt, amitől Benedek és Beatrice egymásba szeressen. Claudio nagy örömmel ment bele a herceg szeszélyébe, Leonato is megígérte, hogy támogatja őket, sőt Hero is azt mondta, hajlandó minden szerény szolgálatra, amivel unokahúvérét jó férjhez segítheti. A herceg terve az volt, hitessék el az urak Benedekkel, hogy Beatrice szerelmes belé, Hero pedig Beatricével hitesse el, hogy Benedek szerelmes belé.

Előbb a herceg, Leonato és Claudio kezdték el hadműveleteiket: kilesték az alkalmat, amikor Benedek egy lugasban ült, és nyugodtan olvasgatott. A herceg és segédei a lugas mögötti fák közt helyezkedtek el, olyan közel, hogy Benedeknek elkerülhetetlenül meg kellett hallania mindent, amit mondtak, és némi gondtalan csevegés után a herceg így szólt:

- Gyere csak közelebb, Leonato. Mit is mondtál nekem a minap? Hogy az unokahúgod, Beatrice szerelmes Benedek úrba? Sohasem hittem volna, hogy ez a hölgy bármilyen férfiba is szerelmes lehet.

- Nem, ezt én sem hittem volna, uram - felelte Leonato. - És a legnagyobb csoda az, hogy Benedekbe habarodott így bele, akit pedig a látszat szerint mindig gyűlölt.

Claudio mindezt megerősítette annak a közlésével, hogy Hero elmondta neki, Beatrice annyira szerelmes Benedekbe, hogy bizonyosan belehal bánatába, ha Benedek nem bírható rá, hogy viszontszeresse őt. Márpedig abban Leonato és Claudio, úgy látszik, egyetértett, hogy ez lehetetlen, mert Benedek mindig olyan gúnyoros minden szép nővel, de legkivált Beatricével. A herceg úgy tett, mintha mindezeknek hallatára nagy részvét fogná el Beatrice iránt, és azt mondta:

- Jó volna, ha Benedeknek elmondanátok ezt.

- Mi célból? - kérdezte Claudio. - Ez csak multságot okozna neki és annál jobban gyötörné a szegény lányt.

- Ha így járna el - felelte a herceg - erényes cselekedet volna felakasztani őt, mert Beatrice kiváló, édes hölgy, és rendkívül okos mindenben, kivéve abban, hogy szerelmes Benedekbe. Ekkor a herceg intett társainak, hogy menjenek el onnan, s hagyják magára Benedeket, hadd tűnődjön azon, amit kihallgatott. Benedek mohón figyelt erre a beszélgetésre, és amikor art hallotta, hogy Beatrice szerelmes belé, így szólt magában: »Lehetséges ez? Hát innen fúj a szél?« Amikor pedig elmentek, így kezdett okoskodni magában: »Ez nem lehet tréfa! Nagyon is komolyak voltak, az igazságot Herótól tudják, és úgy látszik, sajnálják a hölgyet. Szerelmes belém! Ejnye, ezt viszonzni kell! Sohasem gondoltam nőszülésre. De amikor azt mondtam, hogy mint agglegény halok meg, nem gondoltam, hogy addig élek, amíg meg nem házasodom. Azt mondják, a hölgy erényes és szép. Hát ez igaz. És hogy okos mindenben, kivéve abban,

hogy belém szerelmes. No, hát ez nem nagy érv a butasága mellett. De itt jön Beatrice. A napsugárra mondom, gyönyörű hölgy. Észre is veszem rajta a szerelemnek néhány jelét.« Ekkor Beatrice közeledett feléje és szokott csípősségével így szólt:

- Akaratom ellenére küldtek, hogy hívjam magát ebédelni.

Benedek, aki azelőtt sohasem érzett kedvet, hogy ilyen udvariasan beszéljen hozzá, így felelt:

- Szép Beatrice, köszönöm a fáradozását.

Amikor pedig Beatrice két-három gorombább mondat után otthagyta, Benedek úgy vélte, hogy észrevette a rejtett kedves szándékot az udvariatlan szavak mögött, s ezért így szólt:

- Ha részvétet nem érzek iránta: gazember vagyok, és akármilyen legyek, ha nem szeretem.

Megyek, megszerzem az arcképét.

Miután a fiatalurat így megfogták a kivetett hálóban, most Heróra került a sor, hogy eljátssza szerepét Beatrice előtt. E célból magához hívatta Ursulát és Margitot, két társalkodónőjét, és így szólt Margithoz:

- Jó Margit, fuss csak a szobába, ott találod Beatrice nénémet, éppen a herceggel és Claudióval beszél. Súgd meg neki, hogy Ursulával a gyümölcsöskertben sétálunk és róla beszélgetünk.

Mondd neki, lopóddzék abba a kellemes lugasba, ahol a lonc, melyet a nap érlel, hálátlan kegyenc módjára kizárja a napfényt.

Ez a lugas, ahová Margitnak Hero kívánságára Beatricét be kellett csalogatnia, ugyanaz a kellemes lugas volt, ahol Benedek nemrég olyan figyelemmel hallgatódzott.

- Ide hozom, biztos lehet, azonnal - mondta Margit.

Hero ekkor magával vitte Ursulát a gyümölcsöskertbe, és azt mondta neki:

- Most, Ursula, ha Beatrice jön, fel-alá sétálunk ebben a fasorban, csak Benedekről beszélünk, és ha én kiejtem a nevét, neked az lesz a szereped, hogy úgy dicséred őt, ahogy még férfi dicséretet soha meg nem érdemelt. Ennekem arról kell beszélnem neked, mennyire szerelmes Benedek Beatricébe. No, most kezdjünk hozzá, mert, nézd csak, Beatrice mint a bíbic lopózik, földhöz lapulva, hogy hallja szavunkat.

Erre aztán belekezdtek. Hero azt mondta, mintha Ursulának felelne:

- Nem, igazán nem, Ursula, tény, hogy ő túl kevély. Én ismerem jól: lelke vad, szilaj, mint a bérci sólyom.

- De bizonyos benne - kérdezte Ursula -, hogy Benedek olyan szerelmes Beatricébe?

Hero így válaszolt:

- Azt mondja a herceg meg Claudio is, és arra kértek engem, hogy közöljem ezt vele, de én meggyőztem őket arról, ha szeretik Benedeket, akkor Beatricének sohasem szabad ezt megtudnia.

- Annyi bizonyos - felelte Ursula - nem volna jó, ha tudna szerelméről, mert tréfát űzne belőle.

- Hát az igazat megvallva - mondta Hero -, nem láttam még soha férfit, akármilyen okos volt, vagy nemes és fiatal, akármilyen szépek voltak a vonásai, hogy Beatrice ne becsmérelje.

- Bizony, bizony, az ilyen gúnyoros természet nem kellemes - mondta Ursula.

- Nem is - felelte Hero -, de ki merné ezt megmondani neki? Ha én szólnék neki, sírba csúfolna.

- Ó! Ne rágalmazza az unokanővérét - mondta Ursula. - Nem lehet olyan rossz ítéletű, hogy visszautasítson ilyen ritka úriembert, mint amilyen Benedek úr.

- Kitűnő híre van - mondta Hero -, valóban ő a legkülönb férfi Olaszországban, kivéve persze az én drága Claudiómat. Hero most intett társalkodónőjének, hogy ideje másról beszélni, Ursula tehát így szólt:

- És mikor lesz az esküvője, kisasszony?

Hero azt felelte neki, hogy másnap reggel megy férjhez Claudióhoz, és arra kérte Ursulát, menjen be vele, nézzen meg néhány új ruhát, mert meg akarja tanácskozni vele, mit vegyen fel holnap reggel.

Beatrice lélegzetét visszafojtva, mohón hallgatta ezt a párbeszédet, és amikor elmentek, így kiáltott fel:

- Milyen tűz ég fülemben? Igaz ez? Ég veled, gúny és megvetés! Isten veled, lányos büszkeség! Csak szeress, Benedek! Viszonzom szerelmedet, és vad szívemet szerető kezedhez zabolázom. Jóleső látványt nyújthatott ez a két régi ellenség, amikor új, szerelmes barátokká váltak, jólesett végignézni első találkozásokat, miután a jókedvű herceg vidám cselfogása kölcsönös vonzalomba csalta őket.

De meg kell emlékeznünk egy szomorú változásról Hero sorsában. A másnap, amely esküvőjének napja kellett volna hogy legyen, szomorúságot hozott Hero szívére, és derék apjára, Leonatóra.

Volt a hercegnek egy féltestvére, aki vele együtt jött a háborúból Messinába. Ez az öccse, János gróf, komor, elégedetlen ember volt, szelleme mindig csak gatszágok elkövetésében fáradozott. Gyűlölte bátyját, a herceget, gyűlölte Claudiót is, mert a herceg barátja volt, és eltökélte, hogy megakadályozza Claudio és Hero házasságát, pusztán azért a kárörömért, hogy boldogtalanná tegye Claudiót és a herceget. Tudta ugyanis, hogy a herceg szívvel-lélekkel óhajtja ezt a házasságot, majdnem annyira, mint Claudio maga. Gonosz szándékának megvalósítására Borachiót használta fel. Ez éppen olyan rossz ember volt, mint ő maga, és a gróf nagy jutalommal biztatta. Ez a Borachio Margitnak, Hero társalkodónőjének udvarolt, János gróf tudta ezt, s ezért rávette, ígértesse meg Margittal, hogy ezen az éjszakán úrnője szobájának ablakából társalog vele, miután Hero elaludt, mégpedig Hero ruháiba öltözve, hogy becsapják Claudiót, aki abban a hiszemben lesz, hogy Herót látja, mert ez volt a célja gonosz cselszövényének.

János gróf ekkor felkereste a herceget és Claudiót, elmondta nekik, hogy Hero esztelen hölgy, mert éjfélkor férfiakkal társalog szobájának ablakából. Az esküvő előestéje volt ez, s János gróf felajánlotta nekik, hogy ezen az éjszakán olyan helyre viszi őket, ahonnan végighallgathatják, amint Hero ablakából egy férfival beszél. Az urak beleegyeztek, hogy vele mennek, s Claudio

így szólt:

- Ha valóban látok valamit az éjjel, amiért nem vehetem el, holnap a násznép előtt, ahol meg akarta esküdni vele, ott szégyenítem meg.

A herceg pedig így szólt:

- Én meg ahogy segítettem neked, hogy elnyerd, veled tartok a megszégyenítésében is.

Amikor János gróf ezen az éjszakán Hero szobájának közelébe vezette őket, látták, hogy Borachio ott áll az ablak alatt, látták, hogy Margit kinéz Hero ablakából, hallották, amint Borachióhoz beszél. Minthogy pedig Margit ugyanabban a ruhába volt öltözve, amelyet Herón láttak, a herceg és Claudio elhitték, hogy maga Hero az.

Semmi sem ért fel Claudio haragjával, amikor - legalábbis úgy vélte - ezt felfedezte. Egész szerelme az ártatlan Hero iránt egyszerre gyűlöletbe fordult, s elhatározta, hogy beváltja szavát, és másnap leleplezi Herót a templomban. A herceg is beleegyezett ebbe, mert úgy gondolta, nincs olyan büntetés, amelyik túl szigorú e léha hölgyre, aki ablakából egy férfival beszélgetett azon az éjszakán, amikor másnap a nemes Claudióhoz akart férjhez menni. Másnap, amikor mindnyájan összegyűltek, hogy megünnepeljék az esküvőt, s Claudio és Hero a pap előtt állt, a pap vagy barát pedig, ahogy nevezték, el akarta mondani az esketési szertartás szavait -, Claudio a legszenvedélyesebb szavakkal hírül adta a makulátlan Hero bűnét, az pedig megdöbben Claudio furcsa szavaitól, és csak annyit szólt szelíden:

- Rosszul van-e az én uram, hogy így félrebeszél?

Leonato nagy rémületében így szólt a herceghez:

- Miért nem szól, hercegem?

- Mit szóljak én? - mondta a herceg. - Becstelenül állok itt, mert közbejártam, hogy drága barátomat egy méltatlan nőhöz fűzzem. Leonato, szavamra mondom, én magam, öcsém és ez a megbántott Claudio, láttuk és hallottuk őt az elmúlt éjszaka, amint éjfélkor egy férfival beszél szobája ablakából.

Benedek elcsodálkozott azon, amit hallott, és azt mondta:

- Ez nem olyan itt, mint egy esküvő.

- Igazán nem olyan, ó, isten! - felelte a lesújtott szívű Hero, aztán ez a boldogtalan hölgy ájultan összeesett, mindenki úgy látta, hogy meghalt. A herceg és Claudio eltávozott a templomból, nem várták meg, vajon magához tér-e Hero, s ügyet sem vetettek a kétségbeesett állapotra, amelybe ők hozták Leonatót. Ilyen szívtelenné tette őket a harag. Benedek ott maradt, és segített Beatricének, hogy Herót magához térítse ájulásából, s közben azt kérdezte:

- Hogy van a hölgy?

- Azt hiszem, meghalt - felelte Beatrice nagy fájdalmában, mert szerette unokahúgát, és mert ismerte erkölcsös elveit, egy szót sem hitt el abból, amit ellene beszéltek. Nem így Hero szegény öreg apja, ő elhitte gyermeke szégyenének történetét, és szánalmas volt hallani;

amint halottként fekvő lánya fölött siránkozott, és azt kívánta, ne is nyissa föl többé szemét. De az öreg barát bölcs ember volt, az emberi természet ismerője, jól megfigyelte a hölgy arcát, amikor megvádoltatását végighallgatta, észrevette, hogy a szégyentől minduntalan elpirult, aztán látta, amint angyali fehérség hajtotta el ezt a pirulást arcából, látta, amint a szemében kigyúló tűz meghazudtolta azt a tévedést, amit a herceg az ő szűzi igazsága ellen felhozott. Éppen ezért így szólt a szomorkodó apához:

- Nevezd bolondnak, vedd meg tudásomat és tapasztalásomat, ne higgy koromnak, tisztetnek, hivatásomnak, ha ez a kedves hölgy nem ártatlanul fekszik itt egy szörnyű tévedés prédájaként.

Amikor Hero magához tért ájulásából, a barát azt kérdezte tőle:

- Ki az a férfi, akivel vádolják?

Hero így felelt:

- Tán ők tudják, akik vádolnak, én nem. - Aztán Leonatóhoz fordult, és így szólt: - Ó apám, ha rám bizonyítod, hogy férfival beszéltem egyetlen órán, vagy hogy tegnap éjjel egy szót is váltottam akárkivel, akkor taszíts el, gyűlölj meg, gyötörj halálra.

- A herceg és Claudio valamilyen különös tévedés áldozata - mondta a barát, és azt tanácsolta Leonátónak, tegye közhírré, hogy Hero meghalt, mert az a halálhoz hasonlatos ájulás, amelyben Herót magára hagyták, ezt könnyen el is hiteti velük. Azt is tanácsolta neki, öltson gyászruhát, állítson síremléket a lányának, és hajtson végre minden szertartást, mely egy temetéshez tartozik.

- És mi lesz ebből? - kérdezte Leonato. - Mire jó ez?

A barát így felelt:

- Halálának híre a rágalmat szájalommmá változtatja. Már ez is jó, de ennél sokkal több eredményt is remélhetünk. Ha Claudio meghallja, hogy Hero belehalt az ő szavaiba, eleven képe élesen belopódzik majd képzeletébe. Akkor majd gyászolja őt, ha a szerelemnek valaha is köze volt szívéhez, és azt kívánja majd, bár ne vádolta volna őt. Igen, még akkor is ezt kívánja, ha vádját igaznak tartja.

Ekkor közbeszólt Benedek:

- Leonato, hallgasson a barát tanácsára. Tudja, mennyire szeretem a herceget meg Claudiót, de becsületemre mondom, nem fedem föl előttük ezt a titkot.

Leonato engedett a rábeszélésnek, és bánatosan így szólt:

- Úgy elmerültem a bánatba, hogy egy szalmaszálba is belekapaszkodom.

A jóságos barát ekkor elvezette Leonátót és Herót, hogy megvigasztalja őket, Beatrice és Benedek pedig magukra maradtak. Ez volt az a találkozás, amelytől annyi szórakozást vártak barátaik, akik ezt a vidám cselszövést szőtték ellenük, azok a barátaik, akiket most bánat sújtott, és lelkükből mintha a vidámságnak még a gondolatát is örökre száműzték volna.

Benedek szólalt meg először:

- Beatrice kisasszony, maga sírt egész idő alatt?
- Igen, és tovább is sírni fogok - felelte Beatrice.
- Szent meggyőződése - mondta Benedek -, hogy hűgával igazságtalanság történt.
- Ó - mondta Beatrice -, hogy csodálnám azt a férfit, aki helyt állna érte.

Benedek erre azt mondta:

- És volna mód, hogy az ember kimutassa barátságát? A világon senkit sem szeretek úgy, mint magát. Hát nem különös?
- Én is éppúgy mondhatnám - felelte Beatrice -, hogy senkit sem szeretek úgy, mint magát. De ne higgyen nekem, pedig nem hazudok. Nem vallok semmit, és nem tagadok semmit. Nagyon búsulok a húgom miatt.
- Kardomra, Beatrice - mondta Benedek -, te szeretsz engem, és esküszöm, én is szeretlek. Jöjj, parancsolj akármit, hogy megtegyem érted.
- Ölje meg Claudiót - mondta Beatrice.
- Hah, e széles világért sem - mondta Benedek, mert szerette barátját, Claudiót, és azt hitte, hogy félrevezették.
- Hát nem gazember-e Claudio? Megrágalmazta, megcsúfolta, legyalázta unokahúgomat - mondta Beatrice. - Ó, lennék csak férfi!
- Hallgass meg, Beatrice.

De Beatrice nem akart egy szót sem hallani Claudio védelmében, tovább is arra ösztökölte Benedeket, bosszulja meg Hero sérelmét, és azt mondta:

- Egy férfival beszélt az ablakból! Szép mese! Édes Heróm! Megsértették, meggyalázták, tönkretették! Ó, ha férfi lehetnék Claudióért, vagy volna egy barátom, aki férfi lenne értem! De a bátorság udvarlássá és bókká olvadt. Férfivá nem tehet a vágyakozás, ezért hát mint nőt megöl a szánakozás.
 - Nyugodj meg, kedves Beatrice - mondta Benedek. - E kézre mondom, szeretlek.
 - Használja hát szerelmemért másképpen, mint úgy, hogy csak esküszik rá - mondta Beatrice.
 - Lelkéből gondolja, hogy Claudio gróf megrágalmazta Herót? - kérdezte Benedek.
 - Igen - válaszolta Beatrice -, olyan bizonyosan, mint ahogy gondolatom vagy lelkem van.
 - Elég - mondta Benedek -, szavamat adom, kihívom őt. Engedje megcsókolnom a kezét, aztán indulok. Esküszöm a kezére, hogy Claudióknak nehéz számadása lesz velem. Majd hall felőlem, aszerint ítéljen. Menjen, vigasztalja meg a húgát.
- Miközben Beatrice ilyen eredményesen érvelt Benedekkel, és lovagiasságát dühös szavaival felélesztette, hogy kész volt síkra szállni Hero ügyéért, és megvívni kedves barátjával, Claudióval, Leonato is kihívta a herceget meg Claudiót, hogy kardjaikkal feleljenek a sértésért, melyet gyermekével szemben elkövettek, aki, mint Leonato állította, belehalt bánatába. De az urak tisztelték Leonato korát és bánatát, és azt mondták:
- Ne, ne verekedj velünk, derék öregúr.

Ekkor ért oda Benedek, ő is kihívta Claudiót, hogy kardjával feleljen a Heróval szemben elkövetett sértésért, s Claudio és a herceg így szóltak egymáshoz:

- Erre Beatrice vette rá.

Claudiónak mégis el kellett volna fogadnia Benedek kihívását, ha ebben a pillanatban nem merül fel jobb bizonyíték Hero ártatlanságára, mint a bizonytalan párbaj-szerencse.

Miközben a herceg és Claudio éppen Benedek kihívásáról beszélt, az őrség Borachiót mint foglyot a herceg elé vezette. Borachiót kihallgatták, amint egy cimborájával arról az aljasságról beszélt, amelyre János gróf felbérelte.

Borachio Claudio füle hallatára mindent bevallott a hercegnek, hogy az úrnője ruhájába öltözött Margit volt az, akivel az ablakon keresztül beszélgetett, őt vélték Herónak, úgyhogy Claudio és a herceg nem kételkedett többé Hero ártatlanságában. Ha maradt volna is bennük gyanú, annak el kellett volna tűnnie János gróf szökésekor, mert a gróf, amikor rájött, hogy gaztetteit felfedezték, elmenekült Messinából, hogy kikerülje bátyja jogos haragját.

Claudio szívét mély bánat fogta el, amikor belátta, hogy hamisan vádolta Herót, aki - Claudio azt hitte - az ő kegyetlen szavaiba halt bele. Emlékezetét betöltötte szeretett Herójának képe, abban a tiszta fényben, ahogy belészeretett, s amikor a herceg megkérdezte tőle, hogy amit hallott, nem hasított-e keresztül a lelkén, mint a kard - azt válaszolta, úgy érezte, mintha mérget ivott volna, mialatt Borachio beszélt.

S a bűnbánó Claudio bocsánatot kért az öreg Leonatótól a méltatlanságért, amelyet lányával szemben elkövetett, s megígérte, hogy Hero drága emlékéért elvállal bármilyen vezeklést, amit Leonato szab rá, amiért elhitte a hamis vádat menyasszonya ellen.

Leonato azt rótta rá vezeklésül, hogy másnap reggel vegye feleségül Hero egy unokanővérét, aki - így mondta - mostantól fogva az örököse és nagyon hasonlít Heróra. Claudio Leonátónak tett ünnepélyes ígérete értelmében azt mondta, feleségül veszi ezt az ismeretlen hölgyet, még ha szerecsen nő is, de szíve nagyon bánatos volt, az éjszakát könnyekben töltötte, és bánatos lelkiismeret-furdalásban a síremléknél, amelyet Leonato állított Herónak.

Eljött a reggel, a herceg elkísérte Claudiót a templomba, ahol a derék barát s Leonato és unokahúga már összegyűlt, hogy második esküvőt ünnepeljen. Leonato Claudio elé vezette a megígért menyasszonyt, aki álarcot viselt, hogy Claudio ne lássa arcát. Claudio pedig így szólt az álarcos hölgyhöz:

- Add kezéd e szent barát előtt, férjed vagyok, ha hozzám jössz.

- Amíg éltem, első feleségem voltam - mondta ez az ismeretlen hölgy, s amikor levette álarcát, kiderült, hogy nem unokahúga - mint ahogy állították -, hanem lánya Leonátónak, maga Hero. Ez aztán kellemes meglepetés volt Claudiónak, aki halottnak gondolta, úgyhogy örömeiben alig tudott hinni a szemének, s a herceg, akit ugyanolyan bámulatba ejtett, amit látott, így kiáltott fel:

- Nem Hero ez, Hero, aki meghalt?

Leonato így felelt:

- Csak addig volt halott, uram, amíg a szégyene élt.

A szerzetes megígérte, hogy a szertartás befejezése után megmagyarázza nekik ezt a látszólagos csodát, s éppen hozzá akart kezdeni az esketéshez, de félbeszakította Benedek, aki azt kívánta, hogy ugyanakkor őt is adja össze Beatricével. Amikor Beatrice kissé húzódozott ettől a házasságtól, és Benedek azzal bosszantotta, hogy megtudta Herótól, milyen szerelmes belé Beatrice -, mulatságos kimagyarázkodás következett. Rájöttek, hogy mindkettőjüket belecsalták egy soha nem létező szerelem hiedelmébe, úgyhogy egy hamis tréfa következtében lettek valódi szerelmesek. De ez az érzelem, amelybe egy vidám ötlet csalta őket, már túl hatalmas volt ahhoz, hogysem a komoly kimagyarázkodás megrendíthette volna, és mióta Benedek hajlandó volt megházasodni, elhatározta, hogy mitsem törődik azzal, amit a világ mondhat rá. Jókedvűen folytatta a tréfát, és megesküdt Beatricének, hogy csak szájalomból veszi el, mert hallotta, hogy belehal iránta érzett szerelmébe; Beatrice pedig, hogy csak nagy rábeszélésre enged, és részben azért, hogy megmentse Benedek életét, mert hallotta, hogy elemészti magát.

Így hát ez a két bolondos szellem kibékült egymással, Claudio és Hero esküvője után rögtön egybekelt, és hogy a történet teljes legyen, János gróft, aki a gaztettet elkövette, menekülés közben elfogták, visszahozták Messinába, s e sötét, elégedetlen embernek az volt szigorú büntetése, hogy végig kellett néznie, cselszövényeinek megghiúsulása után milyen öröm és mulatozás folyik a messinai palotában.

Forrás és online változat

Forrás: Mesefarm.hu

Az eredeti online anyag a QR-kód segítségével érhető el.

Ez a PDF a Mesefarm nyomtatóbarát változata. A QR-kód az eredeti online cikkhez vezet, ahol a kapcsolódó tartalmak és frissítések is elérhetők.

Online változat

Mesefarm.hu - mesék, versek és fejlesztőanyagok gyerekeknek